

ÜşümeK İstiyorum Avuçlarında

– S. Yetgin · 18 Aralık 2014

ÜşümeK İstiyorum Avuçlarında

Ruhumuzun infilaklarından kendi resmimizi taradıkça ve ömrümüzün uzak yolculuklarında birbirimizi kavradıkça özlemleri bir düşünüşün tarumar içlenişleriyle sararız eskimiş resimlerimizi. Sevda kendi dalını arayan kuşlar gibi, kendi sularını tarayan kulaçlar gibi içimizdeki en varsıl yaşamak andıdır aslında. Yüreğini yaşama serebilenlere...

Yozlaşmış tutkularımızın kendini reddinde
Yönümüzün umuda sarılmış yelkenleriyle
Rengini tüketmiş nice mavilikleri geçeriz
Boşa çıkarılmış umutlarımızın son demiyle.

Ateş aleve küsecek, yağmur keyifli bir damlayken
Mucizevî arzuların yüzleşmeleriyle açılır kapılar içe
Yüzümüzün çizgilerini dolaşır saatler, belirince endişe
Çözülmez şifrelerle, papatya güle düşer, gül küser bülbüle.

İslanmış düşlerimizin erdemli öpüşmeleriyle yıkanır dünler
Elem sessizliği sever, bekleyişlerin kandillerini ah kim üfler?
İlkyaz serilmiş göğsümüze, yetiş ruhumun imdadına bu bahar
Yaz sevda masalını, sancılı bir düşünüşün hesabını kim öder.

Onlarca sorunun damlası düşer birazdan terlemiş avuçlarıma
Gümüş yüzlü bir hüznün kapılarından geçeriz seninle el ele
Kendimizle uzlaşıp içeriz bir gün amaçsız sevilmişliklerimize
Döneriz gecelerin hüznün yataklarında gülüm seninle yüz yüze.

Sabahları beklediğimiz yastık kokusuna tenin düşmüş bir tel saçı arar,
Güneşi aradıkça, kollarımızdaki hüznlerle kendi yalnızlığımıza döneriz
Aşkın arka bahçesinde solan çiçeklerin düşen yapraklarını serelim altımıza
Sokulup bir yangın alevine, yüreğimizin ocağında sorgulayıp dünleri birlikte.

Gel, yağmurun taşıdığı sokaklarda üşümeK istiyorum titreyerek avuçlarında
Boyalı düşlerin yamaçlarında göğsümüzdeki damlalarla sokulalım içimize

Kimsesizler gibi bir bardak şarap dilenelim ah, gecenin en arsız saatlerinde
Sokak lambasındaki ışığın boyadığı rengi görelim, sessizliğin son deminde.

Selahattin Yetgin